

Franz Kafka • Popis jednoho zápasu

Franz Kafka

POPIS JEDNOHO ZÁPASU

Vyšehrad 2009

Translation © Vladimír Kafka 1968, dědicové 2009

Illustrations © Jiří Slíva, 2009

ISBN 978-80-7021-342-1

(7)

*A lidé jsou oblečeni,
Sem tam pískem vrávorají
Pod tím široširým nebem,
Jež se od pahorků v dáli
K dálným kopcům znovu klene.**

* Verše přeložil Josef Hiršal

I

Ke dvanácté už někteří vstávali, ukláněli se, podávali si navzájem ruce, říkali, že to bylo velice krásné, a vycházeli pak velikými dveřmi do před-síně pro plášť. Hostitelka stála uprostřed pokoje a čile se ukláněla, přičemž její sukně se pohupovala zdobnými záhyby.

Seděl jsem u malého stolku – měl tři napjaté tenké nožky –, upíjel jsem zrovna z třetí sklenky benediktýnky a při tom jsem přehlížel svou malou zásobu pečiva, které jsem si sám vybral a naskládal na sebe.

Tu jsem spatřil svého nového známého, objevil se trochu pocuchaný a z míry vyvedený na prahu jednoho ze sousedních pokojů, ale chtěl jsem se dívat stranou, nic mi do toho nebylo. Zato on zamířil rovnou ke mně a usmívaje se roztržitě nad mou činností pravil: „Odpusťte, že k vám jdu. Ale až doteď jsem seděl o samotě se svou dívkou ve vedlejším pokoji. Od půl jedenácté. Poslyšte,

člověče, to byl tedy večer! Já vím, není to správné, že vám o tom vykládám, vždyť se sotva známe. Není-liž pravda, setkali jsme se dnes večer na schodech a prohodili jsme spolu pár slov jako hosté téhož domu. A teď – ale musíte mi – prosím vás o to – odpustit –, štěstí to ve mně zkrátka ne a ne vydržet, nemohl jsem si pomoci. A protože tu jinak nemám nikoho známého, komu bych mohl důvěřovat –“ Truchlivě jsem na něho pohlédl – sousto ovocného koláče v ústech nechutnalo nijak zvlášť – a pronesl jsem vzhůru do jeho pěkně zardělé tváře: „Jsem samosebou rád, že se vám zdám důvěryhodný, ale netěší mě, že jste se mi svěřil. A vy sám, kdybyste nebyl tak popletený, byste musel cítit, jak nevhodné je vykládat o milující dívce někomu, kdo sedí o samotě u kořalky.“ Když jsem to řekl, zničehonic usedl, opřel se do židle a svěsil paže. Pak je s ohnutými lokty tlačil dozadu a počal značně hlasitě jako pro sebe mluvit:

„Ještě před chvílíčkou jsme byli tam v tom pokoji sami, Anička a já. A já ji líbal, líbal – jsem – ji na ústa, na uši, na ramena. Panebože, panebože!“
Pár hostů, kteří si slibovali trošku živější hovor, se k nám se zíváním počalo blížit. I vstal jsem a řekl, aby to všichni mohli slyšet:

„Dobrá tedy, když chcete, půjdu s vámi, ale trvám na tom, že je to nesmysl, teď v zimě a v noci chodit na Petřín. Krom toho se ochladilo, a protože napadlo trochu sněhu, jsou cesty venku jako kluziště. Nu, jak chcete –“

Zíral na mne nejdřív v údivu a jeho ústa s vlhkými rty se otevřela; když pak ale uviděl pány, kteří už stáli docela blízko nás, zasmál se, vstal a řekl:

„Ale kde, chlad nám jen prospěje; máme šaty celé nasáklé horkem a kouřem; a pak mám taky trochu v hlavě, ačkoli jsem zrovna moc nepil; ano, rozloučíme se a pak půjdeme.“

Přistoupili jsme tedy k hostitelce, a když jí líbal ruku, pravila:

„Opravdu, jsem ráda, že vypadáte dnes tak šťastný.“

Laskavost jejích slov ho dojala, políbil jí ruku ještě jednou; usmála se. Musel jsem ho odtáhnout. V předsíni stála panská, spatřili jsme ji teď poprvé. Pomohla nám do plášťů a pak vzala malou svítilnu, aby nám posvítila na schodech. Měla nahý krk, jen černou sametku uvázanou pod bradou, a její tělo ve volných šatech bylo skloněné a stále se prodlužovalo, jak před námi sestupovala se schodů přidržujíc dolů svítilnu. Tváře měla zarudlé, neboť pila víno, a v matném světle lampy, jež vyplňovalo celé schodiště, se jí chvěly rty.

Dole na schodech postavila svítilnu na stupeň, přistoupila o krok k mému známému a objala ho a líbala a zůstávala v jeho objetí. Teprve když jsem jí strčil do dlaně peníz, ospale svésila paže, pomalu otevřela malé domovní dveře a vypustila nás do noci.

Nad prázdnou, rovnoměrně osvětlenou ulicí stál veliký měsíc na mírně zataženém a tím prostrannějším nebi. Po umrzlém sněhu se dalo jít jen drobnými krůčky.

Sotva jsme se octli pod širým nebem, viditelně jsem propukl v bujaré veselí. Zvedal jsem nohy do výšky, až v kloubech praskalo, křikl jsem přes ulici nějaké jméno, jako by mi zrovna za rohem zmizel přítel, s výskotem jsem vyhodil do výše klobouk a furiantsky jsem ho opět chytil.

Můj známý kráčel však vedle mne jakoby nic. Hlavu měl svěšenou. Ani nemluvil.

To mi bylo divné, počítal jsem totiž, že bude radostí bez sebe, když ho dostanu ven z té společnosti.

Teď jsem se tedy i já mohl utišit. Zrovna jsem ho povzbudivě udeřil do zad, když mi najednou jeho rozpoložení přišlo nepochopitelné, stáhl jsem tedy ruku zpět. Jelikož jsem ji nepotřeboval, zastrčil jsem ji do kapsy pláště.

Kráčeli jsme tedy mlčky. Dával jsem pozor na zvuk našich kroků a nešlo mi do hlavy, že nejsem s to udržet se svým známým stejný krok. Přitom bylo jasno, zřetelně jsem mu viděl na nohy. Tu a tam byl někdo vyložen z okna a pozoroval nás.

Když jsme došli na Ferdinandovu třídu, všiml jsem si, že si můj známý začal pobrukovat jednu melodii z „Dolarové princezny“, potichu, ale slyšel jsem ho docela dobře. Co má tohle znamenat? Chce mě urazit? Tedy tahle hudba mně může být v tu chvíli ukradená, i s celou touhle procházkou. Proč se mnou vlastně nemluví? Jestli mě nepotřebuje, proč mě potom nenechal v klidu, v teple u mé benediktyňky a u mých sladkostí? Já to věru nebyl, kdo tolik stál o tuto procházku. Mohl jsem se konečně procházet i sám. Právě jsem byl ve společnosti, zachránil jsem jednoho mladého nevděčníka před ostudou a teď se procházím při měsíčku. I tak to jde. Přes den v úřadě, večer ve společnosti, v noci po ulicích a ničeho přesmíru.

Život, který svou přirozeností už přesahuje všechny meze!

Avšak můj známý šel ještě za mnou, dokonce přidal do kroku, když zjistil, že zůstává pozadu. Nepromluvílo se ani slovo, také se nedalo říci, že bychom běželi. Já však uvažoval, jestli by nebylo možno zahrnout do některé postranní ulice, vždyť jsem vlastně nebyl k žádné společné procházce zavázán. Mohl jsem si jít domů sám a nikdo mi v tom nesměl bránit. Díval bych se pak, jak by můj známý nic netuše přešel kolem mé ulice. Sbohem, můj milý známý! V mém pokoji mi bude teplo, až přijdu, zažehnu na stole lampu na železném stojanu, a až budu hotov, složím se do své lenošky stojící na potrhaném orientálním koberci. Krásné vyhlídky! A proč by ne? Jenže co potom? Žádné potom. V teplém pokoji bude mi v lenošce lampa svítit na prsa. Nu a pak budu vychládat a o samotě strávím hodiny a hodiny mezi pomalovanými stěnami, na podlaze, která šikmo spadá

do zlatě zarámovaného zrcadla visícího na zadní stěně.

Mé nohy byly čím dál unavenější a já byl již rozhodnut, že v každém případě půjdu domů a lehnu si do postele, když tu mě jala pochybnost, mám-li teď při odchodu svého známého pozdravit, či ne. Byl jsem však příliš bázlivý, abych odešel bez pozdravu, a příliš sláb, abych halasně pozdravil. I zůstal jsem stát, opřel jsem se o domovní zeď ozářenou měsícem a čekal jsem.

Můj známý se hnal po chodníku rovnou na mě, rychle, jako bych ho měl chytit. Pomrkával na mne na znamení jakési domluvy, na niž jsem podle všeho zapomněl.

„Copak, copak?“ zeptal jsem se.

„Ale nic,“ řekl, „jenom jsem se vás chtěl zeptat, co soudíte o té panské, která mě na chodbě líbala. Co je to za děvče? Viděl jste ji už někdy předtím? Ne? Já taky ne. Byla to vůbec panská? Chtěl jsem se jí na to zeptat, už jak šla před námi se schodů.“

„Že je to pokojská a dokonce ani ne první pokojská, viděl jsem hned podle jejích červených rukou, a když jsem jí strkal do ruky peníze, cítil jsem její drsnou kůži.“

„Ale to jen dokazuje, že je už nějakou dobu ve službě, to bych taky řekl.“

„To můžete mít pravdu. V tamtom světle se přece ani nedalo všechno rozpoznat, i mně ovšem připomínala jednu postarší důstojnickou dcerku od známých.“

„Mně ne,“ řekl.

„To mi nemůže zabránit, abych šel domů; je pozdě a já musím časně ráno do úřadu; nespí se tam dobře.“ Přitom jsem mu podával ruku na rozloučenou.

„Fuj, taková studená ruka,“ zvolal, „s takovou studenou rukou by se mi nechtělo jít domů. Měl jste se, můj milý, taky nechat líbat, to jste něco zanedbal nu, můžete to přece ještě dohnat. Ale spát? Tuhle noc? Co vás to napadá? Jen si pomyslete, co

šťastných myšlenek se udusí pod peřinou, když člověk spí v posteli sám, a kolik nešťastných snů se pod ní zahřívá.“

„Já nic nedusím a nic nezahřívám,“ řekl jsem. „Ale dejte pokoj, vy jste legrační,“ uzavřel rozhovor. Zároveň znovu vykročil a já ho následoval, bezděčně, neboť mě zaujal jeho výrok.

Připadalo mi, jako bych z tohoto výroku vyrozuměl, že můj známý ve mně předpokládá něco, co ve mně sice není, co však mi v jeho očích zjednává úctu tím, že to ve mně předpokládá. Dobře tedy ještě, že jsem nešel domů. Kdoví, vždyť tenhle člověk, který teď tady vedle mne s ústy, od nichž se v mrazu kouřilo, přemítá o záležitostech s pokoj-skými, je třeba s to dodat mi před lidmi jisté ceny, aniž bych si jí teprve musel dobývat. Jen aby mi ho děvčata nezkazila! Ať si ho líbají a tisknou, to je arci jejich povinnost a jeho právo, ale odloudit mi ho nesmějí. Když líbají jeho, líbají přece tak trochu i mne; koutkem úst, abych tak řekl; ale

když ho odloudí, ukradnou mi ho. A on musí pořád zůstat se mnou, pořád, kdopak by ho chránil, ne-li já. Je přece tak hloupý. Někdo mu v únoru řekne: Poslouchej, pojd' na Petřín, a on běží. A co když teď upadne, co když se nachladí, co když ho přepadne nějaký žárlivec z Poštovní ulice? Co bude pak se mnou, mám být vyhozen ze světa? To bych se na to podíval, kdepak, mne už se nezbaví. Zítra si bude povídat se slečnou Annou, nejdřív obyčejné věci, samosebou, ale najednou už to nebude moci vydržet: Včera, Aničko, v noci, po našem večírku, víš, jsem byl s člověkem, jakého určitě ještě nikdy neviděla. Vypadá, jak bych ti ho popsal – jako bidlo, které se klátí, tak vypadá, s černě porostlou lebkou nahoře. Tělo má ověšené spoustou malých žlutavých hadříků, úplně je zakrývají, protože za včerejšího bezvětrí hladce přiléhaly. Copak, Aničko, tobě přechází chuť? Nu, pak je to má vina, pak to špatně vyprávím. Kdybys ho jen viděla, jak plaše vedle mne šel, jak

na mně viděl mou zamilovanost, což není žádné umění, a aby mě v ní nerušil, šel kus přede mnou. Myslím, Aničko, že by ses trošku smála a trošku bála, já měl ale radost, že je se mnou. Protože kdepaks byla ty, Aničko? Ve své posteli jsi byla a Afrika nebyla vzdálenější než tvá postel. Mně ale chvílemi doopravdy bylo, jako by se dýcháním jeho ploché hrudi zvedalo celé nebe s hvězdami. Ty myslíš, že přeháním? Kdepak, Aničko; na mou duši ne; na mou duši, která patří tobě, ne.

A já neprominul svému známému – učinili jsme právě první kroky po Františkově nábřeží – ani trochu toho zahanbení, které musel při těch slovech cítit. Jen mi tenkrát přecházely myšlenky jedna v druhou, protože Vltava a čtvrtě na druhém břehu leží ve společné tmě. Pár světel tam planulo a zahrávalo si s očima.

Přešli jsme jízdni dráhu k zábradlí nad řekou, tam jsme stanuli. Našel jsem si strom, abych se opřel. Protože od vody chladně táhlo, oblékl jsem

si rukavice, povzdechl jsem si jen tak, jako když člověk stojí v noci nad řekou, potom však jsem chtěl pokračovat v cestě. Jenže můj známý hleděl do vody a nehýbal se. Pak přistoupil těsněji k zábradlí, nohama se již dotýkal železa, opřel se lokty a složil čelo do dlaní. Copak ještě? Vždyť já tu mrznu, musel jsem si vyhrnout límec. Můj známý se protáhl, záda, ramena, krk a horní část těla vykláněl na napjatých pažích přes zábradlí.

„Vzpomínky, pravda?“ řekl jsem, „ano, už samo vzpomínání je smutné, natož pak jeho předmět! Nedejte se unášet takovými věcmi, to není nic pro vás a nic pro mne. Tím člověk jen oslabuje – to je nad slunce jasné – svou přítomnou pozici, aniž posílil dřívější, nehledě k tomu, že ta dřívější už žádné posílení nepotřebuje. Myslíte, že já snad bych neměl vzpomínky? Och, deset na jednu vaši! Teď příkladně bych mohl vzpomínat, jak jsem seděl v L. na lavičce. Bylo to večer, taky na břehu řeky. Ovšem v létě. A mívám ve zvyku přitáhnout

si za takového večera kolena k sobě a rukama je obejmout. Hlavou jsem se opíral o dřevěné opěradlo lavičky, a tak jsem hleděl na hory v oblacích na druhém břehu. V hotelu na pobřeží něžně hrály housle. Po obou březích co chvíli popojížděly vlaky s pableskujícím kouřem.“

Můj známý mě přerušil, zničehonic se otočil, vypadal skoro, jako by ho udivovalo, že mě tu ještě vidí. „Ach, ještě daleko víc bych mohl vyprávět,“ řekl jsem, víc nic.

„Představte si jen, vždycky to přijde takhle,“ začal on. „Když jsem šel dnes doma se schodů, abych se před večírkem ještě trochu prošel, přišlo mi divné, jak se mi ruce v manžetách klátí sem a tam, tak legračně. Hned jsem si pomyslel: Počkej, dneska něco přijde. A taky přišlo.“ To už říkal v chůzi a s úsměvem se na mne díval velikýma očima.

Tak daleko jsem to tedy přivedl. Troufal si mi vykládat takovýchle věci, přitom se usmívat a dělat na mne velké oči. A jak já se musel držet, abych

mu nepoložil paži kolem ramen a nepolíbil ho na ty jeho oči odměnou za to, že mě vůbec nemůže potřebovat. Nejhorší ale bylo, že ani to už neva-dilo, protože to nemohlo nic změnit, neboť teď jsem musel pryč, pryč na každý pád.

Když jsem tak ještě pátral po nějakém prostředku, abych mohl aspoň chvíličku setrvat u svého zná-mého, napadlo mě, že je mu třeba nepříjemná má dlouhá postava, vedle níž si připadá malý. A tahle okolnost mě tak trápila – bylo ovšem pozdě v noci a nepotkávali jsme skoro nikoho –, že jsem ohnul záda, až jsem se v chůzi rukama do-týkal kolen. Aby v tom však můj známý nepozoro-val záměr, měnil jsem své držení docela pozvolna, všemožně jsem od sebe odvracel jeho pozornost, jednou jsem ho dokonce obrátil k řece a ukazoval mu nataženou rukou stromy na Střeleckém os-trově a jak se v řece odrážejí lampy na mostě.

Jenže on se prudce otočil, podíval se na mne – ne-byl jsem ještě docela hotov – a řekl: „Poslouchejte,

co je tohle? Vždyť vy jste celý nakřivo! Co to tu tro-
píte?“

„Docela správně,“ řekl jsem s hlavou na švu jeho
kalhot, takže jsem se nemohl ani pořádně podívat
nahoru. „Vy máte ale bystré oči!“

„Tak šup, narovnejte se! Takové hlouposti!“

„Kdepak,“ řekl jsem a hleděl jsem do blízké země,
„zůstanu, jak jsem.“

„To vám tedy řeknu, vy dovedete člověka dopálit.
Takové zbytečné zdržování. Tak už toho konečně
nechte!“

„Vy ale křičíte! Za tak klidné noci!“ řekl jsem.

„Ostatně jak si přejete,“ dodal ještě, a po chvíli:
„Je tři čtvrti na jednu.“ Přečetl si čas patrně na
hodinách mlýnské věže.

Hned jsem se narovnal, jako by mě za vlasy vytá-
hl. Chvilku jsem zůstal s ústy dokořán, aby rozči-
lení mělo kudy odejít. Rozuměl jsem mu, posílá
mě pryč. U něho prý pro mne není místo, a jes-
tli přece jen tu nějaké je, není aspoň k nalezení.

A pročpak prý, mimochodem řečeno, mně jde tolik o to, abych u něho zůstal. Ne, ne, jen ať si jdu – a to hned – k svým příbuzným a přátelům, kteří už na mne čekají. Jestli ale nemám příbuzné a přátele, musím si ovšem pomoci sám (copak zmůžou nářky!), jen kvůli tomu nemám zmizet o nic míň rychle. Neboť u něho prý mi už nemůže pomoci nic, ani má délka, ani můj apetit, ani má studená ruka. Jsem-li však toho názoru, že u něho musím setrvat, pak je to nebezpečný názor.

„Nepotřeboval jsem, abyste mi to oznamoval,“ řekl jsem, což taky byla pravda.

„Díky bohu, že konečně stojíte rovně. Řekl jsem přece jen, že je tři čtvrti na jednu.“

„Dobře dobře,“ řekl jsem a strčil jsem si dva nehty do mezer mezi trnoucí zuby. „Jestliže nemám zapotřebí, abyste mi něco oznamoval, oč méně potřebuji ještě vysvětlování. Nepotřebuji totiž nic

než vaši milost. Prosím prosím, vezměte zpátky, co jste řekl!“

„Že je tři čtvrti na jednu? Ale milerád, tím spíš, že je už dávno tři čtvrti pryč.“

Zvedl pravou paži, trhl rukou a naslouchal kasta-
nětám manžetového řetízku.

Teď podle všeho dojde na vraždu. Setrvám u něho a on napřáhne nůž, jehož rukojeť již tiskne v kapse, podle svého pláště vzhůru a pak proti mně. Je málo pravděpodobné, že se bude divit, jak prostá je celá ta věc, ale možná přece jen, kdož ví. Nebudu křičet, budu se na něho jen dívat, tak dlouho, jak oči vydrží.

„Nuže?“ řekl.

Od vzdálené kavárny s temnými okny vylétl jako na bruslích po dláždění strážník. Šavle mu překážela, uchopil ji do ruky, dlouhým skluzem ujížděl teď dál a závěrem učinil takřka obloukový obrat. Posléze ještě slabě zavýskl a s hlavou plnou melodií pokračoval v bruslení.

Teprve tento strážník, který tu dvě stě kroků od nadcházející vraždy viděl a slyšel jen sám sebe, mi nahnal jakýsi strach. Shledal jsem, že se mnou je na každý pád konec, ať se nechám probodnout, nebo uteču. Nebylo pak ale líp utéci a vystavit se tak pozvolnějši, tedy bolestivější smrti? Důvody pro výhody tohoto druhu smrti jsem neměl hned po ruce, avšak poslední chvíli, která mi zbývala, jsem nesměl utrácet hledáním důvodů. K tomu bude čas později, až dospěju k rozhodnutí, a já k rozhodnutí dospěl.

Musel jsem utéci, bylo to docela snadné. Teď při zabočení doleva na Karlův most mohu uskočit doprava do Karlovy ulice. Je křivolaká, jsou tam temné vchody do domů a vinárny, ještě otevřené; není proč si zoufat.

Když jsme vyšli podloubím na konci nábřeží na Křižovnickém náměstí, vrhl jsem se s rukama zdviženýma do oné ulice. Avšak před malými dvířky do Seminářského kostela jsem upadl, byl tam

schod, který jsem nečekal. Vyvolalo to trochu hluku, nejbližší lucerna byla dost daleko, ležel jsem v temnotě.

Z jedné vinárny naproti vyšla jakási tlustá ženská s lampičkou podívat se, co se to na ulici stalo. Klavír uvnitř pokračoval tišeji dál, pouze jednou rukou, neboť klavírista se otočil ke dveřím, které, dosud napůl pootevřené, otevřel teď dokořán nějaký muž v kabátě upjatém až ke krku. Vyplivl se a pak k sobě přitiskl tu ženskou tak mocně, až musela zvednout lampičku, aby ji ochránila. „Vůbec nic se neděje,“ křikl do místnosti, nato se oba otočili, vešli dovnitř a dveře opět zapadly.

Když jsem se pokoušel vstát, znovu jsem upadl. „Je náledí,“ řekl jsem a pocítil bolest v koleně. Stejně jsem byl ale rád, že mě ti lidé z vinárny neviděli a že tu mohu v klidu zůstat ležet až do svítání.

Můj známý došel zřejmě až k mostu, aniž zpozoroval můj odchod, protože ke mně přišel až po

chvíli. Nepozoroval jsem, že by byl překvapen, když se ke mně nahnul – skoro jen sklonil krk, jako hyena a počal mne měkkou rukou hladit. Přejížděl mi sem a tam po lícních kostech a pak mi položil dlaň na čelo: „Ublížil jste si, vidíte? Nu, je náledí a člověk musí být opatrný – neříkal jste mi to sám? Bolí vás hlava? Ne? Ach, koleno. Hm. To je zlá věc.“

Ale neměl se k tomu, aby mě zvedl. Opřel jsem si hlavu o pravou ruku – loket spočíval na dlažební kostce – a řekl jsem: „Tak jsme tedy zase spolu.“ A protože mě znovu přepadl ten strach, tlačil jsem mu oběma rukama do kolenních kostí, abych ho odstrčil. „Odejdi, odejdi,“ říkal jsem při tom.

Ruce měl v kapsách a zahleděl se do prázdné ulice, pak na Seminářský kostel a pak na nebe. Konečně, když se v jedné z okolních ulic ozval hřmot jakéhosi vozu, rozpomněl se na mne: „Nu, copak že nic neříkáte, můj milý? Není vám dobře?

A pročpak vlastně nevstanete? Mám vyhledat nějaký vůz? Jestli chcete, přinesu vám tady z vinárny trochu vína. Ale ležet tady v té zimě nesmíte. A pak, chtěl jste přece na Petřín.“

„Ovšem,“ řekl jsem a sám jsem vstal, ale s prudkou bolestí. Zapotácel jsem se a musel jsem ostře upřít pohled na sochu Karla Čtvrtého, abych se ujistil o tom, kde stojím. Ale ani to by mi bylo nepomohlo, kdyby mi nepřišlo na mysl, že bych mohl být milován dívkou s černou sametkou okolo krku, ne sice ohnivě, ale zato věrně. A bylo to milé od měsíce, že i na mne svítil, a já jsem si ze samé skromnosti chtěl stoupnout pod podloubí Mostecké věže, když mi došlo, že je jen přirozené, že měsíc osvětluje všechno. I rozpřáhl jsem s radostí paže, abych měsíc naplno vychutnal. A pocítil jsem lehkost, když mé mátožné ruce začaly dělat pohyby jako při plavání a já se bez bolesti a námahy pohnul kupředu. Že jsem to už nezkusil dřív! Má hlava spočívala v chladném

vzduchu a zrovna mé pravé koleno plavalo nejlíp, pochválil jsem je poklepáním. A vzpomněl jsem si, že jsem kdysi nemohl ani vystát jednoho známého, který patrně pořád ještě kráčí dole pode mnou, a na celé věci mě těšilo jen, že má paměť je tak dobrá, že uchovává i takové věci. Ale nesměl jsem příliš přemýšlet, musel jsem plavat dál, nechtěl-li jsem klesnout příliš hluboko. A aby mi později nikdo nemohl říci, že nad dlážděním dovede plavat každý, to že nestojí za vyprávění, zvedl jsem se jediným tempem nad zábradlí a plavmo jsem obkroužil každou ze soch světců, kterou jsem potkal.

U páté – právě jsem se sotva pozorovatelnými tempy držel při chodníku – chytil mě můj známý za ruku. Stanul jsem zase na dlažbě a pocítil bolest v koleně.

„Vždycky,“ pravil můj známý, přidržuje mě jednou rukou a druhou ukazuje na sochu svatě Ludmily, „vždycky jsem obdivoval ruce tady toho anděla

vlevo. Podívejte se, jak jsou jemné! Opravdu andělské ruce! Viděl jste už někdy něco podobného? Vy ne, zato já ano, protože já dnes večer líbal ruce –“

Mně teď ale vytanula třetí možnost, jak vzít za své. Nepotřeboval jsem se nechat probodnout, nepotřeboval jsem utíkat pryč, stačilo prostě vrhnout se do vzduchu. On ať si jde na ten svůj Petřín, nebudu ho rušit, ani útekem ho nebudu rušit.

A rozkřikl jsem se: „Tak ven s těmi historkami! Nechci už nic poslouchat po drobtích. Vyprávějte mi všechno, od začátku do konce. Míň poslouchat nebudu, to vám povídám. Jsem posedlý po celku.“ Jak se na mne podíval, přestal jsem tak křičet. „A na mou mlčenlivost můžete vzít jed! Vyprávějte mi všechno, co máte na srdci. Tak mlčenlivého posluchače jako mne jste ještě neměl.“

A velice tiše, až u jeho ucha, jsem řekl: „A strach mít přede mnou nemusíte, to je opravdu zbytečné.“ Ještě jsem slyšel, jak se zasmál.

Řekl jsem: „Ano, ano. To věřím. Nepochybuju,“ a při tom jsem ho štípal do lýtek, pokud mi jen nechal volné prsty. Ale on necítil nic. Tu jsem si řekl: „Proč jdeš s tímhle člověkem? Necítíš k němu lásku ani nenávist, neboť jeho štěstí spočívá pouze v jednom děvčeti a přitom ani není jisté, jestli nosí bílé šaty. Takže je ti tenhle člověk lhostejný – opakuj to – lhostejný. Je však i neškodný, jak se ukázalo. Jdi s ním tedy sice dál na Petřín, když už ses vydal do té krásné noci, ale nech ho mluvit a bav se po svém, tím – říkej to potichu – budeš taky nejlíp chráněn.“

Franz Kafka

POPIS JEDNOHO ZÁPASU

Edice Harmonie, svazek osmnáctý

Z německého originálu přeložil Vladimír Kafka. Ilustrace Jiří Slíva. Typografie Zdeněk Ziegler. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2009 jako svou 863. publikaci. Redigovala Blanka Koutská. Odpovědná redaktorka Marie Válková. Vydání první. AA 2,2. Stran 128. Vytiskla tiskárna Centa, spol. s r. o.

Doporučená cena 178 Kč.

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7021-342-1